

РЕШЕНИЕ

№ 27836

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3347** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно- процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.56 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба от С. Д. Г. от [населено място], подадена чрез адв. К. Г. - САК срещу Решение за отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в ИРПС-СДВР на Директор на СДВР с изх. № 513005-28/06.02.2026 г.

В жалбата се сочи, че решението е неправилно и незаконосъобразно, излагат се подробни съображения. Прави се позоваване на Регламент на ЕС № 679/2016 г. Твърди се, че органът не е изложил мотиви, а и не е извършил преценка за личността на лицето, което иска заличаване на данните. На следващо място се сочи, че незаличаването на данните за такъв дълъг период от време съществено нарушава правата на същия и е налице форма на дискриминация. Релевират се доводи, че в мотивите на решението липсват данни да е извършена какво и до било справка относно продължаващата нужда от обработване на личните данни на жалбоподателя за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а още по - малко във времето тази специфична нужда изобщо е проверявана, посредством извършването на периодични справки. Соци, че само по себе си продължаващото обработване на личните му данни не може да бъде самоцелно. Посочва, че в чл. 1 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 год. е предвидено, че с тази инструкция се уреждат и сроковете за съхранение на лични данни, обработвани е Министерството на вътрешните работи, във вр. с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпление от общ характер, а в ал. 3 от същата инструкция са посочени обстоятелства, при настъпването на които се заличават данните за лица, които са събрани и обработвани във вр. с

провеждане на наказателно производство, по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпление от общ характер. Прави извод, че процесното решение е постановено изцяло в противоречие с материалния закон, тъй като административният орган - ответник не е отчел субективната страна на деянието и обстоятелствата, при които то е извършено, както и не е извършена преценка и не са изложени мотиви по отношение настъпилите незначителни вредни последици, които са поправени, както и че след процесното престъпление по ЗМ са изминали близо 13 години, лицето е реабилитирано, считано от 10.10.2013 год., както и че няма нови данни да е извършило нови инкриминирани деяния. Настъпилата реабилитация е индигия, че субектът на данни не представлява риск. Пзовава се на Решение на СЕС от 30.01.2024 год., постановено по дело С-118/22 год. Цитира съдебна практика. Моли да се отмени решението. Моли за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Д. Г. се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли за уважението ѝ. Претендира разноски по списък, който представя.

Ответникът, чрез своя процесуален представител в съдебно заседание оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като е извън нормативно определения минимум на адвокатските възнаграждения.

СГП не прави искане за конституиране като страна и не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че С. Д. Г. е подал искане с вх. № 513000-86036/25.11.2025 г. по описа на МВР, с което е поискал заличаване на лични данни и снемане на полицейска регистрация във връзка е образувано срещу него НОХД № 11301 по описа за 2014 г. на Софийски районен съд, НО, 12-ти състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 29 ЗМВР - администраторът на лични данни, обработвани в информационните масиви на МВР е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Страните не спорят, че в тази връзка е издадена Заповед № 81213-1111/08.10.2019 г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и зам. -директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 - 56 ЗЗЛД и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 68 ЗЗЛД.

По искането е издадено Решение за отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в ИРПС-СДВР на Директор на СДВР с изх. № 513-005-28/06.02.2026 г. Отказът е мотивиран с това, че не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид че в чл. 3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г., изменена и допълнена с Инструкция № 81213-1127/11.09.2018 г. за определяне па срокове за съхраните па лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер не е предвидена хипотеза за заличаване на лични данни, в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, включително и при настъпила реабилитация. Посочено е, че реабилитацията не води задължително до отпадане па необходимостта от съхранение на личните данни, а може само да бъде индикация, че субектът представлява по-малък риск, но това не води до заключение, че данните вече не са подходящи и необходими за целите, за които се обработват. Органът е приел, че Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г., относно защитата на физическите лица,

във връзка е обработването на лични данни от наказателно преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/П15Р на Съвета, изрично предвижда, че Директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно правните процедури във връзка е обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение налични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързана е наказателни производства. Според органът процесните лични данни на С. Д. Г. се обработват в автоматизирани информационни фондове на МВР за изпълнение на нормативно-установените дейности в МВР, в това число за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване. Посочил е, че С. Д. Г. е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер, поради което е приел, че предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на лични данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпване на реабилитация, поради което мярката, е пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено в чл.8 от ЕКЗПЧОС. Поради това е стигнал до извод, че в случая е налице необходимост право-охранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани в изпълнение на чл. 18 от ЗМВР, включително и при извършване на тяхната дейност по чл. 2, ал. 1 от ЗМВР, а именно че дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност и опазване на обществения ред на основание чл.6, ал.1 от същия закон. Приел е, че данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния опасни за обществото.

По делото като част от административната преписка е приложена справка от ЕИСПП, от която се установява, че срещу лицето Г. няма образувани нито наказателни, нито административни производства след осъждането му през 2015 г.

От представеното свидетелство за съдимост, се установява, че жалбоподателят е реабилитиран към 05.04.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 АПК по реда на чл. 168, ал. 1 АПК, формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, и е насочена срещу годин за оспорване административен акт. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя на 02.03.2026 г. а жалбата е подадена на 06.03.2026 г. в деловодството на съда, поради което следва да се приеме, че е в срок. По тези съображения съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия съгласно чл. 29 ЗМВР, според която разпоредба администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Редът за обработване на лични данни се определя с инструкция на министъра на вътрешните работи. Последният е оправомощил директора на СДВР със заповед

81213-1111/08.10.2019 г. /л.98/, да разглежда и да се произнася по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, както и да изпълнява задълженията по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679, съответно по чл. 68 ЗЗЛД. Актът е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение съгласно специфичното правило, установено в чл. 22, ал. 1 вр. чл. 21 от Инструкция № 81213-1280/07.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в МВР. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за постановения отказ за изтриването на лични данни. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в становище от 03.02.2026 г. , изготвено от началник на отдел КИАД при СВДР. Следователно, не се установява наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2 вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Съдът намира, на следващо място, че административният орган е спазил административнопроизводствените правила при издаване на оспореното решение. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересовано лице, което с редовно подадено заявление е поискало заличаването на полицейската му регистрация във връзка с НОХД № 11301/2014г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав.

Спорът по делото се съсредоточава по съответствието на акта с материалния закон.

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално в чл. 25, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Според ал. 3 на цитираната норма обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679 и на Закона за защита на личните данни. Чл. 26, ал. 1 ЗМВР регламентира, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Съобразно чл. 26, ал. 2 ЗМВР сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

На основание чл. 26, т. 3 ЗМВР е издадена Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г.). Съгласно чл. 2, ал. 1 от инструкцията в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл. 3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. регламентира

изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл. 2, с изключение на тези на пострадали лица и заявители на престъпление, се заличават. При всички случаи, обаче, за да бъдат обработвани лични данни за едно лице, те не следва да се обработват произволно и без определена цел. За да се прецени дали са налице основания за заличаване на данните, следва да се съблюдават предпоставките на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., както и дали информацията се обработва съобразно предвидените законови цели, регламентирани в разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от инструкцията, съгласно която целта на обработката и съхранението на личните данни по ал. 1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред. Т.е., следва да са налице две кумулативни предпоставки.

По съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение. Тоест националната уредба дава на практика неограничено право за обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, заради привличането му като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер. Престъплението е извършено 2013 г. /т.е. преди повече от дванадесет години/, когато лицето е било непълнолетно на 17 години. Обвинението е приключило със споразумение, влязло в законна сила 17.12.2015 г. Наложено е наказание „пробация“ за срок от осем месеца е изтърпяна и е настъпила реабилитация.

Националната система от правни норми /както се посочи и по-горе/ позволява при определени предпоставки, извършената полицейска регистрация да бъде снета (заличена, унищожена). Предпоставките за снемане са изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР и между тях действително не фигурира настъпила реабилитация, нито възможност за заличаване на полицейската регистрация в случаите, в които наказателното производство за извършено

престъпление от общ характер е приключило със споразумение. Тоест, прилагайки националния закон, ответникът достига до извод, че не е имал правна възможност за различен извод, водещ до снемане на регистрацията, нито е могъл да приложена друга от изброените в чл.68, ал.6 хипотези.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. Дело C-118/202 2г. на СЕС е образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ по дело, с предмет оспорване на отказ за полицейска регистрация, обоснован именно с това, че случаят не попада сред основанията за снемане на полицейска регистрация, изчерпателно изброени в чл.68, ал.6 от ЗМВР.

С решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. СЕС (голям състав) приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26, посветено на законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл.5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т.71 се извежда извод, че чл.5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по

отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършено през 2013 г. престъпление от жалбоподателя. Видно от представените пред съда писмени доказателства, а именно: свидетелство за съдимост, С. Д. Г. е реабилитиран по право и срещу същия няма обвинения по неприключили наказателни производства към 2025 г. В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя повече от 12 години, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи и в съответствие с чл.4, параграф 1, букви в и д от Директивата в светлината на чл.52, параграф 1 от Хартата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация /в случаите, в които наказателното производство е приключило със споразумение/ все още е необходимо.

Това означава, че в хода на административното производство административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен предвидените в чл.19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл.68, т.1-т.5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа и относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т.67 вр. т.62 и т. 69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществен интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо. Основен принцип на правото на Европейския съюз е приматът му над националното право. Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право. В разглеждания случай обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, до смъртта му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен. Ответникът, отказвайки изтриването на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били

обработени. С оглед спазване принципите на Директивата, независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за изтриване на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г., на СЕС, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

Относно разноските в производството.

Жалбоподателят претендира разноски както в съдебното, така и в административното производство. Разноските, направени в производството пред самия административен орган, по правило не могат да бъдат присъдени и възстановени от съда впоследствие. Съгласно утвърдената практика на Върховния административен съд (ВАС), съдилищата нямат правомощия да се произнасят по разноски извън съдебното производство. Разпоредбата на чл. 143 от АПК регламентира отговорността за разноски само за съдебното производство, т.е. съдът присъжда само и единствено разноските, които са реално направени в съдебната фаза. При този изход на спора право на разноски, извършени пред настоящия съд, има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в негова полза следва да се присъдят такива. С оглед на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника, съдът намира същото за основателно и своевременно предявено, поради което и следва да присъди адвокатско възнаграждение в размер на минималния предвиден такъв съгласно чл.8, ал.2, т.10 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а именно 900 лева, както и 10 лева заплатена ДТ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, АССГ, 83-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. Г. от [населено място], Решение за отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в ИРПС-СДВР на Директор на СДВР с изх. № 513005-28/06.02.2026 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на СДВР за ново произнасяне по искане с вх. № 513000-86036/25.11.2025 г. по описа на МВР, подадено от С. Д. Г. съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. Д. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата от 465, 28 евро /четиристотин шестдесет и пет евро и двадесет и осем цента/ или 910 лв. /деветстотин и десет лева/, представляваща разноски по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

